

GülüŖü Güzel İnsan

2018 yılının ilk zamanları, gözlerinde açan güllerle kürsümüze geldiğinde, memleketinin Isparta oluşuna hiç Ŗaşırmamıştım. “Sen gülünce güller açar” dizesinin hep Zühre için yazıldığını düşündüm. Bugün bu dergide yazılacak olan istisnasız her anı yazısında, Zühre’nin o unutulmaz gülüşünden bahsedileceğine eminim; çünkü onunla yalnızca bir gün geçiren insanların bile hafızasında Zühre, “gülüşü güzel insan” olarak yer ederdi.

Doktora aynı gün kayıt yaptırmıştık, numaralarımız ardışık. Doktora yolculuğumuz boyunca, başlangıcından itibaren, hep yan yana, omuz omuzaydık. Haydarpaşa’nın teras kısmında asistanlar arasında kuş yuvası olarak adlandırılan uzun ince koridorda bulunan küçük odamızda yalnızca mecazen değil, fiilen omuz omuz durduğumuz dönemler de oldu. O küçük odada, yaşadığımız kısa zaman dilimine karşıt, uzun soluklu derin duygular yaşadık. Üzüntümüz bir oldu, sevincimiz bir oldu. Duvarlar kahkahalarımıza da tanıklık etti, gözyaşlarımıza da.

Çiçekleri çok severdi. Evinin penceresinin önü saksılarla doluydu. Menekşeler, orkideler, sukulentler... Hepsiyile ayrı ilgili, hepsine sevgi doluydu. Hayvanları çok severdi, özellikle de kedilere ayrı düşkünlüğü vardı. Kendi gibi erken vedaları seven bir kedisi de oldu bir dönem. Evlerimiz yakın olduğundan sık sık ziyaretine giderdim. Bir anne şefkatiyle beni ağırlardı. Demlediği çay bile ayrı lezzetli olurdu. Dokunduğu her şeyi güzelleştirmek, bulunduğu her yeri yuva yapmak gibi bir özelliği vardı.

Hâlâ ne hastalığını kabullenebildim ne gidişini. Geleceği günü hayal edip duruyorum. Bir kahve yapıp karşılıklı, uzun uzun sohbet edişimizi... Ellerini dizlerine vurarak gülmesini, heyecanla konuşmasını, gelecek için endişelenmesini... Geri döneceği günü hayal edip duruyorum. Metin’den yadigâr arabasına binip Kukis’e gideceğiz, saatler geçireceğiz.

Hatırana gözyaşı değsin istemezdim. Hayalini buğulu gözler ardından izlemek istemezdim. Çok özlüyorum.

Gizem KAPUCU